

HÁL/DÁS

GRAFIKUS: BÓDI BÁLINT BENCE

 baptista
szerefetszolgálat

Áldjad lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! (Zsolt 103,2)

Nehézségek idején erőt ad, ha megemlékezünk Isten jóságáról és hűségéről.

Amikor nehéz napunk van, az aggodalmaskodás, a nehézségekre való fókuszálás elviszi a gondolatainkat, tekintetünket Istenről. Az irodalomterápiában gyakran használunk írásgyakorlatokat a perspektíva váltás segítésére. Amikor nehézségekkel küzdünk, ragadjunk tollat, és kis cetlikre írunk fel két-három dolgot emlékezetből – olyan dolgokat, amelyekről tudjuk, hogy Isten segítségével történtek meg az életünkben. Nem általános dolgokra gondolok, hanem olyanokra, amelyek konkrét imameghallgatások, csodák. Olyan történetek, amelyekben megtapasztaltuk Isten munkálkodását, és jelenlétét. Egy cetlire csak egy dolgot írunk fel, két-három cetlinél ne írunk többet egyszerre. Az írás segít abban, hogy a gondok helyett a hatalmas Istenre figyeljünk.

A megírt cetliket helyezzük egy befőttesüvegbe vagy vázába.

Amikor legközelebb nehéz napunk van, vegyük elő az üveget, és olvassunk el egy-két feljegyzést, emlékeztessük magunkat Isten hűségére és irántunk való szeretetére. Mielőtt becsuknánk az üveget, írunk újabb hálaadásra való okot, és azt is helyezzük az üvegbe.

Ha valamelyik családtagunk küzd nehézséggel, vegyük le a polcra az üveget, és a benne lévő gondolatok alapján meséljük el a leírtak mögött álló történetet – bizonyóságot téve Isten gondoskodásáról.

Selmeczi Ottília

Formálás, deformálás, reformálás

Október a reformáció hónapja. Ilyenkor arról az eseményről emlékezünk meg, amely erőteljes pozitív hatást gyakorolt Isten Egyházára a középkorban. Erre sokan egyetlen eseményként tekintenek, pedig természeténél fogva inkább egy folyamatról beszélünk, ami máig hat, nem csupán az Egyházra, de a személyes életünkre is. Most ebben az utóbbi vonatkozásban szeretnék röviden a reformáció jelentőségéről szólni.

A három fogalom egymás után történő felsorolásával nem játszani szeretnék a szavakkal, csupán rámutatni arra a változásra, ami ma is elengedhetetlen az Egyházban és a személyes életünkben is. Ez a változás a reformáció. Amikor úgy beszélünk róla, mint egy XVI. századi eseményről, amit Luther Márton nevéhez kötünk, akkor nem tévedünk, de ezzel leegyszerűsítjük a kérdést, és így könnyen átsiklunk a lényeg fölött.

Minden nagyon régen azzal kezdődött, hogy Isten megteremtette az eget és a földet, majd szép sorban megformálta annak „berendezési tárgyait”: az égisteket, a növényeket, az állatokat és végül az embert a maga képmására. Isten a teremtés befejeztével körbetekintett és megállapította, hogy minden csuda jó!

Ádám és Éva élvezte a tökéletesen megformált világnak minden elemét, különösképpen az őket megteremtő Istennel való harmonikus szeretetkapcsolatot. Ez volt az édeni állapot, amit azóta is – mint elveszített kincset –, keres az ember.

Mi történt?

Az embernek az Istennel való harmonikus kapcsolata egy erőhatás következtében gyökeresen megváltozott. Ezt az erőhatást nevezhetjük bűnnek, ami kísértés formájában kívülről érkezett ugyan, de jól illeszkedett az Istennek hátat fordító ember szívébe. Ez a behatás olyan erős volt, hogy fényévnyi távolságra vetette az embert Istentől. A bűneset után az Isten képmására teremtett ember már csak „nyomokban tartalmazza Istent.”

Erről a vívódásról így ír Reményik Sándor az Istenarc című versében:

Egy istenarc van eltemetve bennem,
A ráakódott világ-szenny alatt.
A rámrakódott világ-szenny alól,
Kihűlt csillagok hamuja alól
Akarom kibányászni magamat.

A bűn deformálta, eltorzította, lelkileg alaktalanná tette az Isten képmására formált embert. De Isten nem nézte tétlenül a bűnben való vergődésünket, hogy bár akarunk boldogok lenni, de magunktól képtelenek vagyunk rá. Ezért eljött közénk Jézusban Krisztusban, hogy kiásson bennünket a „világ-szenny” alól.

Ha ahhoz, hogy egy bármilyen eltorzított tárgyat visszaalakítsunk vagy egy kificamodott vállat a helyére tegyünk külső – legtöbbször fájdalmas – erőbehatásra van szükség, mennyivel inkább így van ez a bűnös, Istentől eltávolodott életünkkel! Minden erőfeszítésünk, ami a saját magunk megjobbítását, a reformálásunkat célozza, elégtelen. A változáshoz kívülről érkező (Isteni) erőre van szükség!

Ismeritek Münchhausen báró esetét, aki az egyik kalandja során lovával mocsaras vidékre érkezett, ahol a ló süllyedni kezdett a mocsárban. A báró – aki nemcsak briliáns elme és mindenre elszánt hős volt, de hatalmas képzeletizomerővel is bírt –, ekkor sem tétlenkedett. Erősen megragadta a tarkójánál saját haját, és annál fogva kirántotta önmagát a mocsárból, sőt, nemcsak önmagát, hanem – lábai közé szorítva – még hűséges lovát is kimenekítette a bajból. Az életünk megreformálásához – az Isten szemében elfogadható lelki állapot visszaállításához – kívülről jövő erőre van szükség. Valakire, aki nem csak észreveszi, hogy a bűn mocsara óhatatlanul lefelé húz, és halállal fenyeget, hanem aki kész és képes kiemelni a mocsárból, és aki – miután kiemel és lemosa rólunk a sarat –, tiszta ruhába öltöztet. Az ő neve Jézus Krisztus, az Isten Fia. Jézus volt az igazi reformátor, és ma is Ő az, aki véghez viszi az életünkben, ami elengedhetetlenül fontos ahhoz, hogy kedvesek legyünk Isten előtt. Jézus kereszten hozott áldozata tette lehetővé számunkra, hogy deformált (hitetlen) emberekből reformált (hívő) emberekké válhassunk.

Ha még nem tetted, akkor kiálts most Jézushoz, és kérd Őt, hogy állítsa helyre a közted és Isten között megromlott kapcsolatot, mert ez magadtól nem fog menni – hacsak nem bírsz münchauseni képességgel.

A reformáció így nem pusztán egy történelmi megemlékezés lesz számunkra egy több mint ötszáz évvel ezelőtti eseményről, hanem naponkénti személyes megtapasztalás. Adj a Isten, hogy így legyen!

Filemon Zsolt

Hála legyen Istennek kimondhatatlan ajándékáért!

Az őszi félév egyik meghatározó ünnepe a hálaadás, melyet minden iskolában és óvodában megtartunk. Két praktikus ötletet hoztam azzal kapcsolatban, hogy milyen módon tehetnénk még érzékelhetőbbé hálánkat.

Két évvel ezelőtt iskolalelkészként már az évnyitón bemutattam a „hálaadás korsóját” (vagyis egy szép korondi vázát) az egész iskolának. Jeleztem, hogy egészen a hálaadás ünnepéig gyűjteni fogjuk a hálaokainkat, diákok és tanárok egyaránt írhattak kis cetlikre név nélkül hátatémákat. Természetesen órákon is többször kitértünk erre, és néhány perc alatt mindenki írhatott újabb és újabb aktuális témát, akár egy jól sikerült dolgot is megemlíthetett. A hálaadási ünnep előestéjén aztán kinyitottam otthon az összehajtott cetliket, kerestem olyanokat is, melyeket felhasználhatok a dekoráció elkészítéséhez. Sokan hálások voltak a családjukért, barátaikért, sport vagy tanulási eredményekért, kirándulásért, a természet szépségeért. Volt néhány cetli, ahol a diákok a tanárokért is hálát adtak, vagy pedagógusok a diákjaikért. Még az olyan rendhagyó köszönetnek is volt értelme, hogy „hálás vagyok, hogy a májam túlélte a nyarat...” – hiszen megbeszélhettük bibliaismeret órán, hogy Isten kegyelme valóban bőséges, és ezerszer is megment saját káros döntéseink következményétől. Ez a tény azonban nem ad okot a felelőtlenségre, hanem inkább ösztönöz hálára ösztönöz, és változtatásra motiválhat.

Saját családjukban valósítottuk meg a másik ötletet, színes kartonokat a négy évszaknak megfelelően egymás alá rögzítettünk egy szobaajtón, s az adott évszaknak megfelelő hálaokokat felírtuk rá. A narancsszínű őszi kartonra például: hálások vagyunk a gyümölcsökért és minden termésért, a szép őszi színekért, az iskoláért; a világoskék téli kartonra: hálások vagyunk az adventi időszakért, és Jézus földre érkezéséért, a téli szünetért, korcsolyázásért és téli sportokért, meleg kandallóért és baráti társaságért; az üdezöld tavaszi lapra: hálások vagyunk a természet újraéledéséért, Jézus kereszthaláláért és feltámadásáért, az új életünkért; végül a napsárga nyári kartonra: hálások vagyunk a szabadságért, nyári kalandokért, a Szentlélek ajándékaiért és bátorításáért minden nap. Ezt fotókkal és rajzokkal tovább dekoráltuk, és helyet is hagytunk aktuális hálaokoknak, amiket később írhattunk fel.

Miért szükséges a hálaadás, és miért kell emlékeztetnünk magunkat, hogy ne feledkezzünk el róla? Talán mert a panaszkodás, morgolódás és csüggedés automatikusan jön az emberi természetből, ráadásul a „magyar néplélek” különösen hajlamos a lefelé tartó spirálokba belezuhanni, és csak a negatívumokat előszámolni. Még népdalunk is van erről: „Télen nagyon hideg van, nyáron nagyon meleg van, soha nincs jó idő, mindig esik az eső.” Pedig a Föld egyes részein, ahol mínusz 40 fokban telek vannak, örülnének az enyhébb télnek. Vagy az 52 fokban sivatagban hálát adnának egy 35 fokban nyári napért,

ugyanígy egy aszályos déli országban óriási érték lenne a nálunk leeseő esőmennyiség. Sokszor az agyunk csak az összehasonlítások révén képes elérkezni odáig, hogy tudatosan a hálás attitűdöt válassza, és ne adja át az irányítást a lefelé húzó késztetéseknek. Sokkal gyümölcsözőbb megállni, és megtalálni a jelen helyzetben lévő hálaokokat.

A címben lévő mondat Pál apostoltól származik (2Korinthus 9,15), és az előző vers szerint Isten kegyelmére utal, mint ami bőségesen kiáradt az olvasókra. Van a hálának tehát olyan szintje, amikor nem csak úgy általában vagyunk hálások valamiért, hanem azt is tudjuk, hogy kinek tartozunk hálával: Istennek – nem csak úgy általában az Univerzumnak –, aki mindennek a teremtője és fenntartója. Tőle származik a szabadítás is, hogy nem kell többé rossz beidegződéseink szerint tengetnünk a napjainkat, hanem teljesen új mentalitással élhetünk. Így nem csupán anyagi javakért, élményekért tudunk már hálát adni, hanem lelki szabadításért, kegyelemért, Isten szeretetéért. Sőt, előfordulhat olyan szituáció is, amikor körülményeink ellenére s hálások vagyunk, különböző szenvedések vagy nehézségek közepette.

Kívánom minden kedves Olvasónak, hogy megtaláljuk saját speciális hátatémáinkat, és bátran fejezzük is ki afelé a személy felé, akitől minden jó ajándék származik végső soron!

Nemeshegyi-Horvát Anna

Jézus a mi oltalmunk

Refr.: Jé-zus a mi ol-talmunk, e-rős sé-günk, Ha
Ó a mi pán-cé-lunk, e-rős paj-zsunk, Ha

ránk szakad min-den baj, még-se fé-lünk.
ránk tör az el-len-ség, Ben-ne bí-zunk.

1. Ez a föld szét-hul-lik, min-den hegy el-om-lik,
2. El-a-dó már min-den, ő-rö-möd még-sin-csen,
3. Fogták, el-í-tél-ték és meg-fe-szí-tet-ték,

De egy Kő-szik-la ő-rök-ké áll.
Ha ez a for-rás nem á-rad rád.
Is-ten Fi-át mi he-lyet-tünk.

Taj-ték-zik a ten-ger, gyil-kol a sok fegy-ver,
Ó az, a-ki in-gyen, már od'-a-dott min-dent,
Nincs már í-té-let, vád so-hasem ér-het,

Né-künk még-sem árt a ha-lál.
Ér-tünk ál-doz-va Ön-ma-gát.
Vé-re el-tö-röl min-den bűnt.

Simon András: Köszönöm

Mondd sokszor, hogy köszönöm,
akár okod van rá, akár nincs,
ismételd gyakran, mert e szó: kincs.

Talán balga beszéd,
hogy a gyümölcs termi a fát,
de egy jókedvű „köszönöm”
életre hívhatja a köszönet okát.

Amiért hálás vagy előre,
- mert hiteddel reméled -
az feléd hajlik a mennyből,
s lassan majd eléred.

Ez a kicsi szó: „köszönöm”,
az Isten virága.

Pazarlón hintsd magvát
a gyom lepte világba!

SÜTŐTÖKÖS FOCACCIA

4 főre

250 g sütőtök, amiből kb. 130 g sütőtökhús
150 g víz
5 g barna cukor
12 g friss élesztő
150 g BL-80-as liszt 150 g liszt
1 - 2 ek olívaolaj só friss rozmaring

A tetejére kb. 1 ek olívaolaj nagy szemű só friss rozmaring
A sütőtököt darabokra vágjuk, és 200 fokra előmelegített sütőben puhára sütjük. Mikor elkészült, kikaparjuk a húsát (kb. 100 gramm lesz), és hagyjuk kihűlni. A langyos vízben felfuttatjuk az élesztőt egy kevés cukorral. Ha felfutott, az összes hozzávalót alaposan összedolgozzuk, és gépben vagy kézzel kidagasztjuk. Amikor kész, egy konyharuhával letakarjuk, és hagyjuk 2 órát kelni melegebb helyen. Az elkészült tésztát egy kb. 20 x 30 cm-es, magasabb falú, sütőpapírral bélelt tepsire tesszük, ahol jól átnyomkodjuk az ujjunkkal, lehetőleg mindenhol hasonló vastagságúra. A tetejét lekenjük egy kis olívaolajjal, és ha szeretnénk, szórunk rá rozmaringot, sőt ízlés szerint (ez elhagyható). 200 fokra előmelegített sütőben kb. 25 percig sütjük, alsó-felső sütésen.

Sütőtökös focaccia

Előkészítési idő: 160 perc

Sütési idő: 25 perc

Összesen: 190 perc

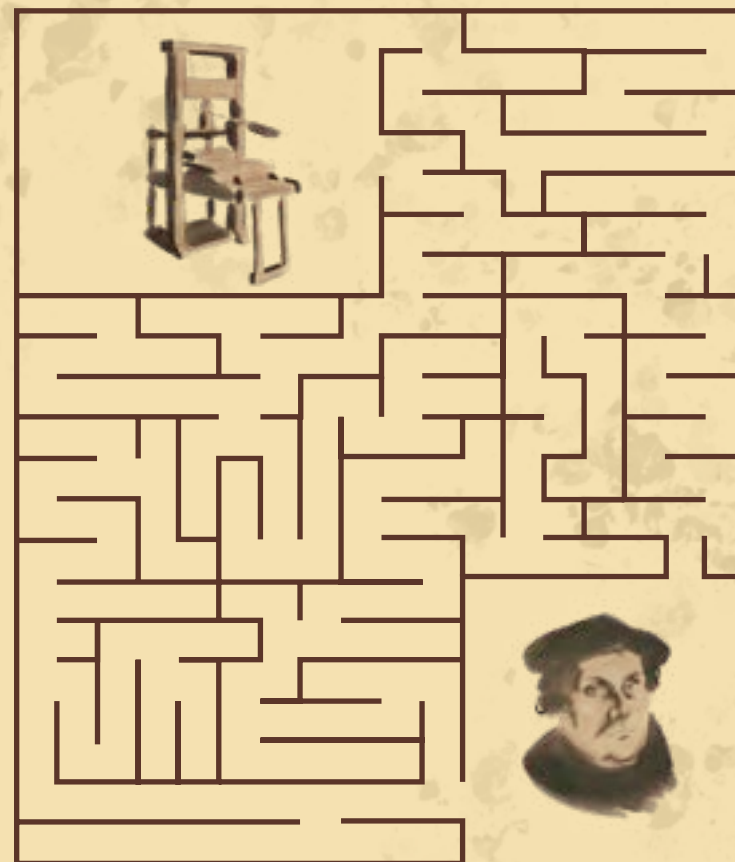
TIPP:

A sütőtök vitaminokban és ásványi anyagokban gazdag, ezért nagyon egészséges a gyerkőcnek. Ha nem szereti a rozmaringot, nyugodtan ki lehet hagyni a receptből. Ez a finomság nyugodtan mehet az uzsidobozba, hiszen másnap is nagyon finom (ha marad belőle).

Forrás: <https://streetkitchen.hu/kids/sos-falatok/sutotokos-focaccia/>
<https://streetkitchen.hu/kids/sos-falatok/sutotokos-focaccia/>

Luther Márton Útkeresés

El tudod juttatni a 95 tételt Gutenberg mester nyomdájába?

Mit jelent az 5 sola? Járj utána!

Sola Scriptura:

Sola Fide:

Sola Gratia:

Solus Christus:

Soli Deo Gloria: